מכתבים

קצין הסברה מסביר

נהניתי למיקרא ביקורתכם על ספר ה־קריקטורות שלי (העולם הזה 1253). הרשו לי עם זאת לתקן פרט קטן: לא הייתי קצין במשטרת המנדט; אלא שמקלע צה"ל, במלחמת העצמאות. נשלחתי למלא תפקיד קצין הסברה ראשון, של משטרת ישראל.

יוסף בס, תל־אביב

שנה טובה

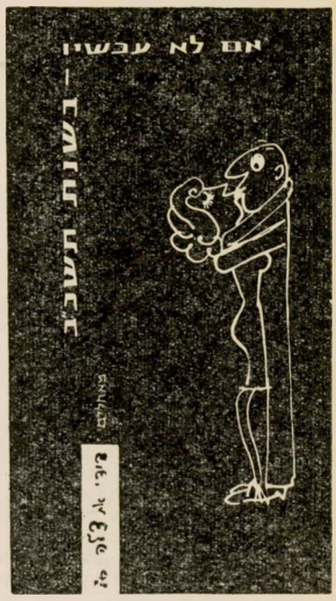

דידי וצילה מנוסי, תל־אביב

עד נערות ישראל

מי הוא מיכאל אבידור זה, ואשק פיו! רשימתו על יופיין המדומה של הצברות המהולות שלנו (העולם הזה 1252) קלעה בדיוק לאמת הבלתי משורבסת. כמה מיקלחות קרות קיבלתי על ראשי, כל פעם ש־העותי לומר שהצברית אינה, בכל זאת, ונוס עלי אדמות!

משה ויינר, חיפה

אינני דוחה את המאמר, אלא להיפך, מואבת אותו ומכסימה עמו בכל לבי. לכן רוצה אני לתת למאמר זה מספר הסברים למה הדברים הם כך ולא אחרת.

אבידור כותב על הנערה אשר כל מעייניה הם היופי החיצוני ולא היופי הנפשי. בזה הייתי קודם כל מאשימה את הגברים. אותם גברים האוהבים להיות מוקפים ב־כוכבות ולא בנשים, הרואים בנשים קישוט ולא ממש. אותם גברים הרוצים שהרחוב יעריץ אותם בגלל נערה יפה הצועדת לידם, ולא למשמע אוזה נערה. אותם גברים ה־חושבים שצבע שיער משתנה לפרקים, תס־רוקת מתרוכמת לשחקים, וקילוגרמים של צבע מתוצרת דיור, רובינשטיין וכו', גורמים לאשה להיות אשה.

לגברים אלה אני מייעצת לשבת בכסית או רוול, עם כלב פודל עגול סרט אדום. מבחינה תרבותית, זה הינו הד.

.. הנערה הישראלית, במקום ללמוד מ־האיטלקיה את החן בלבוש, קיבלה ממנה את הרעשנות. במקום שתלמד מהנערה הצרפתיה את החן באיפור — מפריזה בו. מהאנגליה יכלה ללמוד קצת עדינות, קצת חינוך וחן שבהילוך.

דבר זה אפשר לתקן על־ידי חינוך המוני ליופי אמיתי, לגימוסין, לבוש מתאים לכל שעה וחינוך כללי.

רות גל, תל־ברוך

...על נערות ישראל, שם ישבנו גם בכינו!

אליהו שמיר, תל־אביב

כאשר אנו עדיין צעירות ויפות כותבים לנו בספרי הזכרונות: „הבל היופי ושקר החן"
נערה חכמה תמיד תמצא חן."
אם כן, יושבות אנו ללימודים
דוחסות לראשנו ספרים שלמים.
מרוב דחיסה יורד האוויר מהראש לרגליים
ואז כמובן מתרחבות הקרסוליים.
מרוב ישיבה ומאמץ רב
מתרחב האגן, מתעקם הגב.
וכאשר אנו כבר חכמות מדופלמות
באים וטוענים כי אנו עקומות!
חוצפה!

א. א., חיפה

קרוב משפחתי סיפר כי יש לו חברה צפון תל־אביבית יפהפיה. הוא מתח אותנו במשך חודשים, עד שסוף־סוף הואיל בטובו לארח אותה אצלנו בחיפה. חיכיתי לראות לין טיילור שניה, אך התאכזבתי כאשר ראיתי דמות שונה לחלוטין. והנה היא לפניכם.

פייסרית, שמנה כמו חבית, שערותיה מפוזרות וצבועות־למחצה. מורגש שאיחרה את מועד ביקורה במספרה לשם חידוש הצבע. ישבה והתחילה לברכם ציפורניה. בקיצור: רחוקה מרחק עצום מהמושג „יופיה חן", ואף איננה מניעה לגבול היופי.

רבקה סופר, חיפה

בתור פרסומאי יורשה לי להעיר, כי אחד מסודות הצלחתו של הסרטון „סופרסוקס" — הילדה הקטנה עם חרקים, המוזכר במאמר — הוא שנעדרה ממנו רומנטיה. לוא היו חברות מסחריות מסויימות עורכות מחקר על השפעת סרטוני התעמולה שלהן על הציבור, היו עומדות בנקל על הנזק הרב שנגרם להן כתוצאה מחיוכים ודיקלוגים רגיזים של שחקניות־דוגמניות צבריות.

שמואל ורשבסקי, תל־אביב

ובכן, מר אבידור לא מצא משהו אחר לעשות מלבד להפוך את עכוז הנערה לבר נרחב לביקורת. אילו הייתי עורך העולם הזה, במקום להדפיס את מאמרו הייתי מפנה אותו לפסיכולוג.

דבורה שורר, ירושלים

מה עשית לנו, מר אבידור? עד כה חיינו באושר ובעונג, בחושבנו כי בנות זונגו יפות ומושלמות. והנה גילית לנו שאין אנו חיים אלא בגן עדן של טיפשים וכי הצבריות הן שמנות, מטופשות, מגעילות. אני קורא לזה ביקורת הרסנית. כי אילו לתקן באת — היית מביא לנו בחורות אחרות, מאלה המוצאות חן בעיניך, במקום אלה שאתה פוסל.

דויד מואב, ירושלים

אל תלך!

לאחר קריאת הידיעה כי אלמוני מבקש לפרוש (העולם הזה 1252):

אויה לי, צמרמורת אחזה אותי — הנה קראתי פעם אחת כי מבקש אתה לפרוש, חשבתי כי טעות היא והנה שוב קורא אני בעתונות כי בכל זאת מבקש אתה לפרוש. הכיצד?

אתה תלך?!!!

לא אלמוני, אל תלך!!!

העם קורא זועק וצועק: אלמוני אל תלך!!!

המעט מקלסים ומשבחים בעם ארחי־פרחי ושברי־רסיסים של מפלגות, המעט הורסים את נפש העם בפיצולי־פיצולים ואין מנן ומושיע?

אכן — הזקן הוא ואין בלתו, ומי לו שומר נאמן מאשר אתה האור הנאור הי־ענוותן והדמוקרטן.

לא! אסור לך ללכת! העם רוצה שתישאר! האם אתה תעשה משהו אשר בניגוד לרצון העם? אתה שדיכאת את מרד הימאים שאיים למוטט את ההסתדרות; אתה שהעלית לי־שלטון את המושלים מבסן ומלידה ברמותם מזכירי מועצות פועלים ומנהלי לשכות עבודה; אתה שפוצצת את התנודדות הנברבים „האינטלינגנטים" שאיימו על הדמוקראטיה ליד בנין „אהל"; אתה — שהזעקת את הי־עם לקרוא לזקן לבל ילך.

אתה ואתה ואתה בלבד!
אין מזכיר כמוך,
אין נאור ממך,
אין ישר כמוך,
אין מארגן בלתך,
אין שומר לזקן מלבדך,
אין!
פשוט אין!
אנא! אל תלך.

עזי בן רוני, ניר עוז

תנו דנו רחיות

אליכן האמהות בכל פינות תבל — מופנית קריאתי, קריאתה של אם כמוכן!

אל נא ניתן לכרות את החיים הצעירים אשר אנחנו מביאות לאור עולם זה!

אנחנו, המלוות בחרדה את תנועותיהם הראשונות של יצורים חיים בקרבנו; הנושאות אותם בחרדה ובתקווה, קרוב קרוב ל־לבנו, צומחים והולכים מתוך בשרנו, ניזונים מדמנו ומאהבתנו; אנחנו המבינות אותם ביסורים ובכאב רב לעולם, המנדלות ושומרות אותם ועושות ימים כלילות ליד המיטות והעריסות הפעוטות, בהן הם גדלים ל־מען לא יאונה להם כל רע; אנחנו אשר לבנו רועד וחרד ל־כל שיעול, לכל הצטננות קלה — הי־אומנם לא נחרד, כ"ינגר עינינו מתכונן העולם להכריתם באחת? האומנם נעמוד מנגד ו־נראה אותם — את ילדינו — נשחטים, נרמסים, נחנקים בגזים ומתרסקים לאלפי רסיסי בשר בפצצות איר־מות — ונשתוק?!

דורון

איננו מאמינה!!! בטוחתני שכולכן באשר אתן, חושבות ומרגישות כמוני את הזוועה הנוראה המאיימת עלינו ועל יקירי לבנו שאהבנו.

לכן — אל נא תשארו אדישות! היענו נא לקריאתי זו — קריאת מחאה כלפי הי־עולם כולו, כלפי כל מי שנותן ידו — ו־שותק — להרס ומוות איום זה, של המלחמה המאיימת עלינו.

הבה נתאסף כולנו, כל ארץ ואמהותיה, על תינוקותינו וילדינו ונצא באומי־רוח ובראש מורם להפנין את מחאתנו בגלוי, במקום שבתם של שנגרירי שני הנושים הגדולים בעולם, אליהם נשואות עינינו ב־חרדה, בתקווה ובתביעה ברורה.

כל אשה ואם אשר קריאתי קרובה ללבה, אנא כתבי אלי. נתאסף כולנו כדי להנשים את ביצוע מחאתנו, למען ידע העולם ויירא, למען יישמע קולנו מקצה תבל עד קצהה — לבל תהיה מלחמה בעולם. למען נוכל לחיות! לחיות! לחיות!!!

רותי דורון, ירושלים

כתובתה של הקוראה דורון, המנוכרת לקוראי **העולם הזה** כ„רותי הנהגת": רחוב גדליהו 2, בקעה, ירושלים.

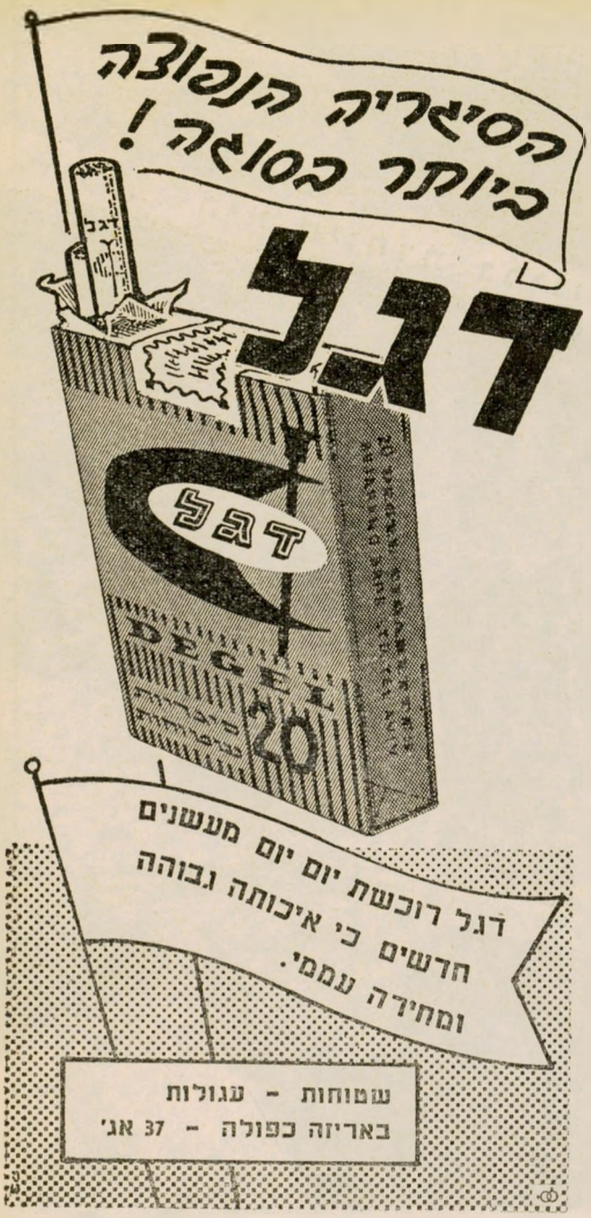

דוד טופל ומשפחתו

מאחלים לכל קרוביהם, ידידיהם
ולכל הבאים אתם בקשרי מסחר

גמר חתימה טובה

למדו שפות
עברית * אנגלית
צרפתית * גרמנית
קורסים לפני־הצהריים,
בצהריים ואחר־הצהריים
קורסים מזורזים למבוגרים
עזרה לתלמידי בי"ס יסודיים ותיכוניים
BERLITZ - ברליץ
תל־אביב נחלת בנימין 2 טלפון 62347